

Szomjas Guszti, a kiöregedett. köz- és váltóügyvéd Pestre költözik, ugyanabba az utcába, ugyanabba a házba, ugyanabba a lakásba, hol évtizedekkel ezelőtt lakott, hogy még egyszer végigélhesse ifjúságát. A világ azonban megváltozott. A régi hősöknek „már csak arra van gondjuk, hogy szép hasat eresszenek”, már nem értik „az érzők fájdalmát és szenvedését”, a szép szerelmek hírhedt újságcikkékké fordulnak, az írói alkotás pedig alkalmi, folytatásos fércművekké. Józsiás, a fiatal, romantikus író az egyetlen, aki a század végi romantikát éli, aki a szürkévé másult valóságból sajátos, az álmok és csillagképek meghatározott tájaira menti át a költészetet. A világ így vesszőfutásra ítéli. Az ő szerencsétlen szerelmeinek lesz szemtanúja, érző gyámola Szomjas Guszti, aki ugyancsak a javíthatatlan romantikusok két balkezességével „teremt rendet” ifjú barátja körül.

Krúdy Gyula írásművészete a 20-as években egy sajátosan egyéni realizmus irányába fejlődött. Az ebben a korszakban született „dércsípett remekművek” sorába tartozik a *Hét bagoly is* (1922). Ez a világ groteszk figurák otthona; sóhajtó költők és perditák, hullamosók és kacér iparosasszonyok, redakciók, kisvendéglők, nyilvánosházak fanyar hangulatot árasztó világa, amelyben az emlékezés, az idő „dallamosítása” színezi a hagyományostól ugyan elütő, mégis reális tájakat — téli színeket és hars ízeket felvillantva.